"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ନିଜର ଯୋଗର ଚାର୍ଟକୁ ଚେକ୍ କର ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଛି, କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରି ନାହିଁ ତ ? କାରଣ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବେପାରୀ ଅଟ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ ପରିଶ୍ରମ ଯଦି ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ କରୁଥିବ ତେବେ ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ଧରି ଯାହା କିଛି ବି କରି ଆସିଛ, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛି, ସେସବୁଥିରୁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ହଟାଇ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ମେହନତ କରୁଥାଅ । ଚାରିଆଡୁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଫେରାଇ ଆଣି ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସେବା କରିବାର ପ୍ରମାଣ ଦିଅ ତେବେ ଅପାର ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ପିତା ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରିବାକୁ ହେବ । କାହା ଦ୍ୱାରା ? ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ସଦଗତି କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ସନ୍ତାନମାନେ ତ ଏଠାକୁ ଆସି ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଶ୍ୱ-ବିଦ୍ୟାଳୟ । ମୁକ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳୁଛି, ତେବେ ମୁକ୍ତି କୁହ ଅଥବା ଜୀବନମୁକ୍ତି କୁହ । ପ୍ରଥମେ ମୁକ୍ତିର ଯାଇ ପୁଣି ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ଯେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଆସୁଛ ଭାୟା ମୁକ୍ତିଧାମ । ଜଣଙ୍କ ପରେ ଜଣେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଏହି ସାରା ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ରଚନା ହେଉଛି ଅନାଦି । ରଚୟିତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଯେଉଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଯୋଗ ଶିଖୁଛନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗ କେବଳ ଭାରତ ପାଇଁ, ବାବା କେବଳ ଭାରତରେ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟି କିପରି ଚକ୍ର ଲଗାଉଛି, ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ରୁଦ୍ର ମାଳା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାର ଗାୟନ ଏବଂ ପୂଜନ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି, ମାଳାର ସ୍ମରଣ ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ଭକ୍ତମାଳା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛି ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ମାଳା । ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ମାଳା ପରେ ଜ୍ଞାନ ମାଳା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟେ ନା । ଭକ୍ତମାଳା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ତ ରୁଦ୍ରମାଳା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପରେ ପୁଣି ତାକୁ ରୁଣ୍ଡମାଳା କୁହାଯାଉଛି କାରଣ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ ବିଷ୍ଣୁ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଯାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମାଳା ରହିଛି । ଶେଷରେ ଏହି ମାଳାର ତିଆରି ଯେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ଯାଇ ସେହି ରୁଦ୍ରମାଳା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ବୈଜୟନ୍ତୀ ମାଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ଶିବବାବା ପୁଣି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ରାଜ୍ୟ । କେବଳ ଶୋଭାବର୍ଦ୍ଧନ ପାଇଁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଚିତ୍ର ସବୁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ କିଛି ବି ନାହିଁ । ତେବେ ତୁମେ ଯେଉଁ ସବୁ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛ ସେ ସବୁର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ । ନଚେତ୍ ଶିବ ଏବଂ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଏକତ୍ର ମିଶାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ସବୁ ହେଉଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କଥା । ସେଠାରେ ଏହି ହାଡ ମାଂସର ଶରୀର ନଥାଏ । କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ଅବ୍ୟକ୍ତ । ଏବେ ଯେଉଁ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବ୍ୟକ୍ତ ହିଁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଫରିସ୍ତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କେହି କେହି ଧ୍ୟାନରେ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ମୋତେ ସୁବିରସ (ଏକ ପ୍ରକାରର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଫଳରସ) ପିଆଇଲେ । ତେବେ ସେଠାରେ ଫଳଗଛ ଇତ୍ୟାଦି ନାହିଁ, ବୈକୁଣ୍ଠରେ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସିଏ ବୈକୁଣ୍ଠରୁ ସୁବିରସ ଆଣି ପିଆଇଥା'ନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କଥା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ଘର ପରମଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ । ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମ ଭିତରେ ଅଛି । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମା କ'ଣ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମାରେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍, ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥାଅ— ମୁଁ ହେଉଛି ଏକ ଆତ୍ମା ଏବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପତିତ-ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । କେହି କେହି ତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପତିତ-ପାବନ ବୋଲି

କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଭକ୍ତିର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ଯେ ଭକ୍ତି କେତେ ସମୟ ଚାଲୁଛି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ କେତେ ସମୟ ଚାଲୁଛି । ଏକଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ତ ତୁମେ କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲ । ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ତୁଚ୍ଛ ହୋଇଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଦୈବୀଗୁଣ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ନିଶ୍ଚିତ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ନା, ଇଏ ତ ଯେପରି ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ସାଧୁ, ସନ୍ଥ ଏବଂ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମାନୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ ଦୈବୀବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ନୁହଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ରଜୋଗୁଣି ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜା, ରାଣୀ ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ରହିବେ ନା । ତେବେ ସେହି ରାଜଧାନୀ କେବେ ଏବଂ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି—ଏକଥା ଦୁନିଆ ଜାଣି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ସବୁ ନୂଆ କଥା ଶୁଣୁଛ, ତେବେ ମାଳାର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ତ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମାଳା ଅର୍ଥାତ୍ ରୁଦ୍ରମାଳାର ଦାନା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ସେହି ରୁଦ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ପୁଣି ସାକାରରେ ହେଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମାଳା ରହିଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ଏବେ ତିଆରି ହୋଇନାହିଁ । ଶେଷ ସମୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି । ଏହି କଥାରେ ଅଧିକ ପ୍ରଶ୍ନ-ଉତ୍ତର କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୂଳକଥା ହେଲା ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହି କଥାରେ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ରହିଥା'ନ୍ତି ତ ସୁଖଧାମରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ସାରା ଦିନର ଚାର୍ଟ ଦେଖ— ମୋ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭୁଲ ହୋଇ ନାହିଁ ତ ? ବେପାରୀମାନେ ପ୍ରତିଦିନର ଆୟବ୍ୟୟର ହିସାବ ରଖିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ରୋଜଗାର ଅଟେ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ବେପାରୀ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବେପାର କରୁଛ । ତେବେ ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ମୋ ଭିତରେ କେତେ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିଛି ? ମୁଁ କେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି ? ମୁଁ କେତେ ସମୟ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ରହୁଛି ? ଆମେ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲୁ ପୁଣି ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଘର ପରମଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଠାରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ମଝିରେ ତ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ବି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକା ସାଥୀରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ସୃଷ୍ଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ହୋଇନଥାଏ କିନ୍ତୁ ଗାୟନ ରହିଛି ରାମ ଗଲେ, ରାବଣ ଗଲେ....ବାସ୍ତବରେ ଉଭୟ ଏହିଠାରେ ରହିଛନ୍ତି । ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଚାଲିଗଲା ପରେ ପୁଣି ଫେରିଆସିବ ନାହିଁ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଏସବୁର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଜଣାପଡିଯିବ ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କିପରି ହେଉଛି, ଶେଷ ସମୟରେ କ'ଣ ହେବ ? ତା'ପରେ ପୁଣି କେବଳ ଆମର ଧର୍ମ ହିଁ ରହିଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ରାଜ୍ୟ କରିବ । କଳିଯୁଗ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ପୁଣି ଆସିବ । ଏବେ ତ ରାମ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଉଭୟ ଅଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ସବୁକିଛି ଜାଣିଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଆଉ ଯାହା କିଛି ବି ରହସ୍ୟ ବାକି ଅଛି ତାହା ଆଗକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଝାଇବି । ଯାହା ନାଟକରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା ଧୀରେ ଧୀରେ ଜଣାପଡିଯିବ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସବୁକିଛି ବୁଝିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ବାବା କିଛି ବି କହିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକି ରେକର୍ଡ ଧୀରେ ଧୀରେ ଖୋଲିବ ଏବଂ ବାବା ମଧ୍ୟ ସବୁ ରହସ୍ୟକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଶୁଣାଇ ଚାଲିବେ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏସବୁ କଥାର ଜ୍ଞାନ ବଢିବାରେ ଲାଗିଛି । ଯେପରି ଯେପରି ରେକର୍ଡ ବାଜିବାରେ ଲାଗିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ବାବାଙ୍କର ମୁରଲୀ ମଧ୍ୟ ଚାଲିବ । ଡ୍ରାମାରେ ସବୁ ରହସ୍ୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଡ୍ରାମାକୁ ମଝିକୁ ନେଇଆସିବା ଏବଂ ମଝିରୁ ହିଁ ଡ୍ରାମାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ନା । ଯାହା ହୋଇଥିଲା ତାହା ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେଉଁ ନୂଆ କଥା ଥିବ ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ତୁମେ ନିଜେ ଶୁଣିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଚାଲିବ । ବାକି ସବୁ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ଏବେ ଏହି ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସାରା ମାଳା ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହେଉଛି । ତୁମେ ସେଠାରେ ଅଲଗା ଅଲଗା ରାଜ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ନେବ । ତେଣୁ ରାଜା, ରାଣୀ, ପ୍ରଜା ସବୁ ଦରକାର । ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା କାମ ନେବାକୁ ହେବ । ବାକି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାରେ ଯାହା ହେବ ତାହା ଦେଖାଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରୁ ଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସାହୁକାର ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ତୁମର ବହୁତ ଆଦର-ସତ୍କାର ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ରତ୍ନଜଡିତ ଜିନିଷ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଏତେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଶକ୍ତି ତ ତୁମ ନିକଟରେ ଅଛି । ତୁମେ ଯେଉଁଠି ବି ଜନ୍ମ ନେବ ସେଠାରେ ତୁମର ଚାଲିଚଳନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେବ । ତୁମେ ଏବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ବି ଜନ୍ମ ନେବ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଦେଖାଇବ କିନ୍ତୁ ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରକେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିବେ ଏବଂ ଅପରିଷ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେବେ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବହୁତ ଆଦର ଯତ୍ନର ସହିତ ଲାଳିତ ପାଳିତ ହେବ । ସେଠାରେ ଅପରିଷ୍କାର ହେବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲିର ପିଲାମାନେ ତ ବହୁତ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି କୌଣସି କଥା ହେବ ନାହିଁ । ପୁଣି ବି ତାହା ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟେ ନା । ସେଠାରେ ତ କୌଣସି ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଆସିବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଗରବତୀ ଲଗାଅ । ବଗିଚାମାନଙ୍କର ବହୁତ ସୁଗନ୍ଧିତ ଫୁଲର ସୁଗନ୍ଧ ଆସିବ । ଏଠିକାର ଫୁଲମାନଙ୍କରେ ଏତେ ସୁଗନ୍ଧ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷରେ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ସୁଗନ୍ଧ ରହିବ । ଏଠାରେ ଏକ ପ୍ରତିଶତ ମଧ୍ୟ ସୁଗନ୍ଧ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ରହିବ । ଏଠାରେ ଯଦିଓ କେହି କେତେ ବି ସାହୁକାର ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ତା ତୁଳନାରେ ଏଠାରେ କିଛି

ବି ନୁହେଁ । ସେଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ରହିବ । ବାସନ କୁସନ ମଧ୍ୟ ସୁନାର ହେବ । ଏଠାରେ ତ ଯେପରି ପଥର, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କେବଳ ସୁନା ହିଁ ସୁନା ରହିବ । ବାଲିରେ ମଧ୍ୟ ସୁନା ରହିବ । ତେବେ ବିଚାର କର ସେଠାରେ କେତେ ସୁନା ରହିବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମହଲ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହେବ । ସେଠାରେ ଏଭଳି ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ହେବ— ନା ଥଣ୍ଡା, ନା ଗରମ । ସେଠାରେ ଏତେ ଗରମ ହେବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପଙ୍ଖା ଚଲାଇବାକୁ ପଡିବ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । ସେଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ରହିବ । ତେଣୁ ତୁମ ସଦୃଶ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆଉ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କେତେ ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଯିଏ ଏଭଳି କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କେତେ ମହିମା ହେବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଲା ପରେ ପୁଣି ଅନେକ ଦେବୀ - ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା ହେଲା । ତେବେ ତାକୁ ଭୂତ ପୂଜା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ସେହି ଦୈବୀ ଶରୀର ତ ନାହିଁ । ୫ ତତ୍ତ୍ୱର ପୂଜା ହେଉଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଏଭଳି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବି ଜିନିଷକୁ ସୁନା ଇତ୍ୟାଦିରେ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାକୁ କ'ଣ ସୁନା କୁହାଯିବ କି! ତେବେ ଆତ୍ମା କେଉଁ ଜିନିଷରେ ତିଆରି ହୋଇଛି ? ଯଦି ପଚାରିବ— ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର କେଉଁ ଜିନିଷରେ ତିଆରି ହୋଇଛି ତେବେ ତୁରନ୍ତ କହିଦେବେ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା-ପରମାତ୍ମା କେଉଁ ଜିନିଷରେ ତିଆରି ହୋଇଛି ଏକଥା କେହି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୫ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ରହିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଅଶୁଦ୍ଧ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ପିଲାମାନେ ସବୁବେଳେ ଏହିଭଳି କଥାର ବିଚାର କରୁଥିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ଏସବୁ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦିଅ । ଯାହା ହେବାର ଥିବ ତାହା ହେବ । ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବୁଦ୍ଧିକୁ ଚାରିଆଡୁ ଫେରାଇ ଆଣି ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ମୃତି ତ ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ । ସେବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ଜଣାପଡିଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସେବାର ଖୁସି ରହୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେବାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ପଣ୍ଡା ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିଏ ମହାରଥୀ, ଘୋଡାସବାର, ପଦାତିକ ତାହା ତୁରନ୍ତ ଜଣାପଡିଯାଉଛି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥାକୁ ଛାଡି, ବୁଦ୍ଧିକୁ ଚାରିଆଡୁ ଫେରାଇଆଣି ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବୁଦ୍ଧିରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ । ଆମର ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆରେ କ'ଣ କ'ଣ ରହିବ, ତା'ଉପରେ ବିଚାର କରି ନିଜକୁ ତା' ସଦୃଶ ଯୋଗ୍ୟ ବା ଚରିତ୍ରବାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଦୁନିଆରୁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଅଳ୍ପକାଳର ସାହାରା ରୂପକ କୂଳକୁ ଛାଡି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ସାହାରା କରିଥିବା ଯଥାର୍ଥ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ । ପୁରୁଷାର୍ଥର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଥରେ କରିଥିବା ଭୂଲକୁ ବାରମ୍ବାର କରୁଥିବ ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଶବ୍ଦକୁ ନିଜର ସାହାରା କରିନେବ । ଯଥାର୍ଥ ପୁରୁଷାର୍ଥୀର ଅର୍ଥ ହେଲା ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଶରୀର ରୂପୀ ରଥ ଦ୍ୱାରା ଯିଏ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ଅଳ୍ପ କାଳର ସାହାରା ରୂପକ କୂଳକୁ ଛାଡିଦିଅ । କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କ ପରିବର୍ତ୍ତେ ବିନାଶୀ ସାଧନକୁ ନିଜର ସାହାରା କରି ନେଉଛନ୍ତି । ଚାହେଁ ନିଜର ସ୍ୱଭାବ, ସଂସ୍କାରକୁ, ଚାହେଁ ପରିସ୍ଥିତିକୁ... । ଏସବୁ ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳର ସାହାରା ଯାହାକି ଦେଖାଣିଆ ବା ଧୋକା ଦେବା ସାହାରା । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସାହାରା ହିଁ ଛତ୍ରଛାୟା ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜ୍ଞାନବାନ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏକି ମାୟାକୁ ଦୂରରୁ ଚିହ୍ନି ନିଜକୁ ସମର୍ଥ କରି ଦିଅନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****